

Lento.

p Dumpfer - tönt der Klo - cken Klang; fern - her hal - let Grab - ge - sang. Bleich, durch grau be -
 Alt. for - vand - les skal til Støv, Da - lens Lil - je Sko - vens løv, Ro - sen snart vi

mf

flor - te Lüf - te scheint der Mond auf off - ne Gräf - te. Von der Tod - ten Klag' er - wacht schwe - ben Gei - ster durch die Nacht.
 vis - net fin - de: Alt kun blom - strer, for at svin - de. Jord - dens Her - re! selv til dig so - vens Døds - bud stræk - ter sig.

nach der letzten Strophe.

efter det sidste Vers.

Nachstück.

Dumpf ertönt der Klocken Klang;
 Fernher hallet Grabgesang.
 Bleich, durch grau beflorte Lüfte
 Scheint der Mond auf offne Gräfte.
 Von der Todten Klag' erwacht
 Schweben Geister durch die Nacht.

Horch! — sie senken ihn hinein! —
 Erde raffelt hinter drein.
 Hast genug gethan, geduldet,
 Hast gebüßt, was Du verschuldet:
 Sink zur Ruhe nun hinab,
 Todter, in Dein stilles Grab.

In das dunkle Schlafgemach
 Folgt dir keine Sorge nach:
 Dich betrübt kein eitler Schimmer,
 Und die Klage weckt Dich nimmer;
 Deinen Schlummer tief und schwer
 Stöhr't kein banges Traumbild mehr.

Alles, was der Erd' entspross,
 Kehrt zurück in ihren Schoß.
 Alle wird, die um Dich weinen,
 Hier der Todeschlaf vereinen,
 Bis die Schlummer aus der Gruft
 Des erweckers Stimme ruft.

C. F. Schmidt Phisfeldk.

Grabsang.

Alt forvandles skal til Støv,
 Dalens Lilje, Skovens løv,
 Rosen snart vi visnet finde;
 Alt kun blomstrer for at svinde.
 Jordens Herre! selv til dig
 Lovens Dødsbud strækker sig.

O! men inter Skabt forgaaer:
 Liv igieh af Død opstaaer.
 Lilsen falder... en Nj fremtræder,
 yngre løv snart lunden klæder;
 og den Grav, der lukker sig,
 kun som Bugge gemmer dig.

Morgen straal'er ... Varnet fro
 vaagner efter natlig Røe.
 Evighedens Morgen smiler...
 Graven aabnes, hvor du hviler:
 Dødningsklædet snker ned,
 nykabt hæves du til Fred!

Li da Klage!... Stands da, Graad!
 Viist og godt er Herrens Raad.
 Snart for Evighed vi møde
 alle vore kjære Døde.
 Held os! Held, at Alt forgaaer!
 Held, at liv af Død opstaaer.

F. Hoegh Guldberg.